

POEMES «EN LA BOIRA»

ON LA FORMA S'ENGENDRA

1

Qui gosa mirar
més enllà de l'arbreda
la fressa del vent?
Uns ulls silencis et sotgen
entre desig i boira.

2

Les coses parlen
tot callant-se en la boira,
que és qui parla
amb secreta, muda, veu,
per dir els noms del no-res.

3

Mira els objectes:
la boira que els amaga
els dóna forma,
s'esvaeix en ser dita
com si fos pur llenguatge.

4

Només el silenci:
amb ell tot recomença,
res no s'acaba.
Cada paraula crea
silencis nous que es baden.

5

Boira, silenci:
rerefons –de què? de qui?–
que m'extasia.
A la lleu aparença
li furtava mirades.

6

Quina mirada
el record servaria
de les paraules?
Esclata, en el mur sonor
del pensament, un desig.

7

Plana la boira
que el fa desert de coses:
el lloc s'ignora.
La radical nuesa:
el no-res –o bé el tot.

8

Boires endintre
tota cosa s'esborra.
Boira: llenguatge,
reflex i memòria
de la nua solitud.

9

Tan sols veig allò
que somies: signe
precís de l'absent.
I sóc tan sols, m'adono,
allò que just puc veure.

10

On ets? demano.
Només el record fràgil
de la mirada:
L'aspra fel del desamor
en els rebrecs de l'aire.

11

De nou les formes
es retroben precises:
de nou la boira,
la blanca llum, presagi
de la teva absència.

12

La nit comença
desitjant-se mirades
just a trenc d'alba.
Llàgrimes s'esllangueixen
en el sorral dels dies.

13

De quina tarda
sense retorn m'allunyo
cercant-ne d'altres?
L'ingràvid vol aturat,
pur, de l'ocell del desig.

14

Com la besava,
la mirada que em deien
els teus ulls closos.
Qui ens recordarà, llavors
que hàgim fugit per sempre?

15

Ni les fogueres
no et dictaran el rastre
dels ulls que esguardes,
ni cap llenguatge et bastarà
per creuar el pensament.

16

Qui mira l'esguard
buit del vident, la blanca
llum del no-res?
Només l'espill pot fendre
una mirada plena.

17

Lenta ceguera,
on la forma s'engendra
en la certesa
d'atrapar somnis, de dir
l'inexpressable desig.

18

Com si les ombres
no fossin les mirades
de la ceguesa,
o paranyes que algú posa
com camins de groga llum.

19

El paisatge
cria tostemps la boira
per retrobar-se
on reposen els somnis
per tal d'escriure somnis.

20

Com fa la boira:
escondir paisatges
que me l'amaguen
rere perfils opacs, futurs
refugis de solitud.

21

Melangia del temps:
espurneig de l'efímer
damunt la taula.
Només el cec detura
el pas fugaç de l'aire.

Maig de 1997

SUBJECTE A UN VERB QUE PREDICA

La llum orba del laberint
mental al·legòric de l'ull
del cul del món és orbicular;
no pas lucífera, prové
d'una fera professoral
de locutori longànime,
com es fa entenedor
en beure una mica massa:
barragà irreatible,
allò s'encén en llúpol
impossible d'aprendre
distant. Locomoció
dels ulls d'un job cec.
Ablució. Logaritme que,
llosc, exposa llúpies
cartesianes, com ho dic
en aquest poema,
en què es fa palès
l'embrutiment que comporta
la lectura dels diaris.

EL GEST ÉS VIU

Cec sóc
i mut
i millor dir
només
el que cal dir.
Mut no ho sóc
i cec
tampoc
només sóc
el que sóc
nit de memòria.
I quan faig
qualsevol gest
d'aquests que també sóc
sempre acabo
trencant
un mirall mut.
Els qui es parlen
no es miren.
Els qui es miren
no es parlen.
Els miralls resten muts
i n'hi ha tantes de paraules cegues
que quan sóc cec
veig la memòria
sense embulls
i els muts
l'escolten
amb la punta dels dits.

Febrer de 1996

DE LA CENDRA

1

Et buscava al tacte de la llum
pels corredors oberts de cada cosa
i les formes atentes de la nit
comprenien sense pensar les ombres.
Al tacte de la boca i de la llum
furtava les paraules de les mans
i la forma sentida de la cara
penetrava sense voler els gestos.
Recorria la pressa d'avingudes
per carrers amb olor de soledat
sense saber on situar els hòmens
quan tocaven les set i queia el sol.

Al tacte de la cendra
quan el foc de la llar
indiferent s'apague,
tancaré amb la porta
tots els dolors dels noms
que guardaré a la casa.
Jo sé que farà fred
i que els fanals encesos
no cremaran la nit,
que la llum de la boira
serà de nou incerta
i sé que seguiré,
sense mirar, uns passos.

Sense mirar els passos
que un dia, no sé quin,
començaven a perdre's
mentre un Déu sense tacte
buidava les esglésies.
A la ciutat els hòmens
ja no reconeixien
que quan el vespre es tanca,
tanca també l'agret
dels camins sense llum.